

ANDRIJA JONIĆ

POSLEDNJI
ORGANSKI
ČOVEK
NA SVETU

Kvazar
BUDUĆNOST
ČITANJA

Copyright © 2023, Andrija Jonić

Copyright © ovog izdanja 2023, Kvazar – Budućnost čitanja

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati niti prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

Ovaj roman je zasnovan na istoimenoj kratkoj priči
koju sam napisao 2018. godine.
Četiri godine nakon toga, moja žena je dala ideju da od
kratke priče napravim roman, zbog čega je ovo,
na neki način, naša zajednička knjiga.

Za Minu

*Neonski natpisi koji vise nad našim gradovima
i svojim sopstvenim svetlom zasenjuju prirodno svetlo noći,
to su komete koje najavljuju prirodnu katastrofu društva,
njegovu smrznutu smrt.*
Teodor V. Adorno

Ništa što je veliko ne ulazi u život smrtnika bez prokletstva.
Sofokle

*Ono što može i biti i ne biti uvek se,
na kraju krajeva, pokori onome što mora biti.*
Ivo Andrić

I ko bi rekao da smo konačno došli do kraja, prirodo, majko moja. Da ti možda nije preostala jedna pčela da mi sleti na ruku? Godinama je nisam video. Ako jeste, pošalji je vetrom. Ako nije, i to je u redu, možda ću je videti u nekom drugom svetu, posle smrti.

A smrt će brzo doći. Pogledaj u daljinu. Spuštaju letelice, polako, bez žurbe. Ah, taj bol u glavi, verovatno su mi se već nakačili na misli. Neka ih, neka snimaju, neka znaju da još uvek mislim svojom glavom, da sam živ.

Prirodo, majko moja, ako se sećaš starih vremena, onda znaš da bi nekada davno ljudi pomislili da je ovo naučna fantastika. Čudno je to što baš sada razmišljam na ovu temu, ali da mogu da se vratim kroz vreme i ispričam ljudima svoju priču, najverovatnije mi niko ne bi poverovao. Kako bih uopšte započeo razgovor s nekim iz prošlosti?

„Zdravo, ja sam poslednji organski čovek na svetu. Dolazim iz budućnosti da vas upozorim: nije nas uništila veštačka inteligencija, niti bilo koji drugi spoljni faktor, to je samo bila priča uz pomoć koje smo se tešili i bežali od istine – uništili smo sami sebe! Pazite se ljudi, pazite na svoju decu i njihovu budućnost! Dolazi mračno doba u kojem ćete svi postati robovi. I poluroboti.“

Ne, ne, previše apokaliptično i odbojno. Možda ovako:

„Zdravo, ja sam poslednji organski čovek na svetu. Dolazim iz budućnosti da vas upozorim. Ukoliko se odmah ne osvestite, vaša srca će biti zamenjena biotičkim srcima i u potpunosti će vas kontrolisati ujedinjena svetska vlast koja se zove Lumen!“

Ne, ne, ne, previše napadno, proglasili bi me za ludog teoretičara zavere. Da probam drugačije:

„Da li ste uočili pravac kojim svet ide? Ako se zagledate bolje, videćete šablon, uz čiju pomoć možete da predvidite budućnost. Ja dolazim iz budućnosti. Ja mogu da vam pomognem da vidite šablon. Ako želite da saslušate šta imam da vam kažem...“

Uh, ne, ne, postao bih vođa kulta, a ljudi bi, umesto da me slušaju, počeli da me obožavaju.

Uostalom, nije ni važno kako bih započeo razgovor. Ne postoji normalan način da se ovo saopšti. Svakako bi zvučalo smešno i neverovatno.

Ipak, sve što sam rekao jeste istina. Ja sam poslednji organski čovek na svetu. To znači da sam sto posto čovek od krvi i mesa, potekao od roditelja – oca i majke, iz vremena u kom je porodica još uvek imala nekog značaja, a šumski duhovi bili prisutni, makar u pričama poslednjih seoskih pijanaca.

Zovem se Igigi. Moje ime je simbolično, poteklo je iz nekog prastarog mita, ili možda istorijskog zapisa koji nam je bilo lakše da proglasimo mitom jer ga nismo razumeli. Sve u svemu, ja to ne mogu da proverim jer knjiga i zapisa više nema.

Zapravo, od starog sveta ništa osim mene i nije ostalo. Stari svet je umro, uništili smo prošlost.

Sada je 2320. godina. Ne, ne, lažem, možda je ipak 2330. godina. Verovatno sam blizu, ne sećam se, moguće je da sam pobrkao godine, ionako sam odavno prestao da ih brojim. Ali ti prirodo, majko moja, brojiš godine čak i za nas zaboravljene. I to se vidi. Na mojim organskim šakama, poput reka, račvaju se vene i duboke bore koje nisam želeo da uklonim jer u sebi kriju priču o nastanku života. A i zašto bih ih uklonio? Čovek koji služi životu, a ne društvu, nikada se ne stidi sebe zbog toga što ne odgovara trenutnim merama sveta.

Star sam, ali mi je telo vitko jer sam uvek dugo pešačio i često sam bio gladan. Mozak mi je bistar jer je morao da bude takav, fokusiran na preživljavanje i spreman na teške odluke. Duskora sam svakog jutra radio nekoliko starih dobrih vežbi razgibavanja, onih najprostijih, da procirkuliše krv. Izgledam barem deset godina mlađi. Međutim, dugačka seda kosa i česta potreba za odmaranjem jasno odaju moje godine. I pored redovne fizičke aktivnosti, sve se brže zamaram. Ne mogu više ovako, pomislim često, čemu sve ovo? Bežim i krijem se decenijama, i do dan-danas bio sam istrajan, nisam se predao jer mi je nekakav unutrašnji glas neprestano govorio da je moje postojanje važno.

Sada više ne verujem u to. Moje postojanje nije važno i vreme je da to konačno prihvatim. To što sam poslednji organski čovek na svetu ne znači ništa. Već sutra može da me izda srce, evo baš ovde, usred jedne od poslednjih preostalih šuma, mogu da me rastrgnu zveri, da mi pojedu organe i kosti razbacaju gde im je volja. Takođe, izgubio sam veru u to da će se bilo šta promeniti. Sve što je bilo važno ostalo je negde u prošlosti. Nekada sam imao porodicu, jednog malog veselog psa i želju da pomognem budućim

generacijama. Ali novi svet mi je i to uzeo. „U novom, boljem svetu nema mesta za loše, zastarele ljude.“ Tako kažu, pa neka tako i bude. Neka me nema.

Danas sam uhapšen. Prate me u stopu pripadnici policije, crni roboti ljudskog obličja. Njihova masivna tela ostavljaju plitka udubljenja u zemlji. Dok hodam, posmatram koliko su moja stopala malena, čak i u ovim dva broja većim sandalama, skoro da su duplo kraća i uža od njihovih.

Vode me polako, nigde ne žure. Nisam vezan jer znaju da ne mogu da pobegnem, mada me redovno zagledaju, mereći moje otkucaje srca. Povremeno osetim kako mi se zamuti u glavi, onako blago, jedva primetno, što znači da su se prikačili na moje misli. Koliko god bili moćni, oni se plaše. Što je veća moć, to je veći strah da se ta moć ne izgubi. Zanima ih da li imam nekakav plan, da li nešto krijem, da možda sve ovo nije nekakva zamka koja će poljuljati vladavinu Lumena. Biće da sam predugo odolevao njihovim potragama i sada misle da sam ih pustio da me pronađu zarad nekog višeg cilja. A nisam, naprosto sam se umorio od bežanja, i to je sve. Međutim, i ta provera misli kratko traje. Negde duboko u sebi i sami znaju da nemam šta da sakrijem, da sam poslednji organski čovek na svetu i da nema više nikoga ko bi želeo da mi pomogne. Nema nikoga. Kakva užasna misao. Osećam kako mi hladnim dlانovima pritiska srce.

Mrzovoljan sam, ali ne zbog mirisa samoće i smrti. Oči me peckaju sve vreme. Zbog toga mi je lice zgužvano i delujem namršteno. Filter za radijaciju je uključen, ali izgleda

da se uređaj za boje pokvario. Boja neba je danima ista, svetloružičasta i jednaka na svim stranama sveta. Ne postoje nijanse. Više ne znam da li je noć ili dan. Sudeći po poziciji sunca, sada jedva vidljive i zamućene mrlje, koja se trudi da probije filter, rekao bih da je podne. Da, tako mi se čini.

A na tom istom nebu, u daljini, na nekih dve stotine metara od naše povorke, lebdi crni disk, ne tako nisko, ali dovoljno blizu tla da prepoznam kreature na samom obodu ove čudesne letelice. Na čelu se nalazi vladar novog sveta sudija Dormin, bioplastični džin od skoro četiri metra. On izgleda kao svetloplava lutka izlivena iz jednog komada. Uvijen je u plavi ogrtač koji je s prednje strane zavezan, a iznad glave ima plavi hologramski oreol koji sve vreme isijava plavičastobelu svetlost. Pored njega se nalaze njegovi ljubimci, tri bele biotičke koze koje ga prate u stopu.

Iza sudije Dormina stoji svima poznata Prva svita, njegov odbor savetnika sastavljen od nekadašnjih bankara, vlasnika korporacija i najvernijih političara, iz vremena kada su se tako zvali. U Prvu svitu su mogli da uđu samo oni koji su najviše doprineli uspostavljanju novog sveta. Priča se i to da ih je Dormin odavno zamenio nekim drugim ljudima, a da je zadržao samo njihova tela kako to niko ne bi primetio. Ta priča je u početku zvučala sumanuto, ali sada me više ništa ne bi čudilo.

Tek sada primećujem da narod pristiže sa svih strana. Prate me, čude se i zagledaju. Često trepću, što je znak da prave fotografije. Bioplastične oči imaju i tu funkciju da prave fotografije, da ih obrađuju i postavljaju onlajn na *Viziju*, džinovski hologramski ekran na nebu, podjednako vidljiv sa svih strana. To je jedini preostali medij na svetu, integrisan sa jedinom preostalom društvenom mrežom na svetu.

Mnogi se trude da priđu ne bi li uhvatili što bolji kadar, pa trepnu i po hiljadu puta u minuti. Njihova bioplastična lica ne pokazuju nikakvu emociju, samo se prikradaju i trepću, sve dok ih policija ne udalji od kolone.

Tu su i poluljudi, tako ih zovu, sirotinja koja nije mogla da priušti sebi da postane ni pedeset posto bioplastika, pa se sada vucaraju okolo sa pomešanim delovima tela, mnogi sa loše urađenim prelazima između zastarelih, mehaničkih, ili novijih, bioplastičnih, popularno zvanih biop udova. Većina njih ima samo jedno biop oko, pa žmirkaju tim jednim okom praveći fotografije, samo što su to jeftiniji modeli koji često zakažu ili zamute sliku.

A evo i njih! Sto posto biop ljudi, elita. Preleću preko moje glave. Oni vode poreklo od nekadašnje elite iz starog sveta, koja je pristala na ideju da svi budu jednaki, što je značilo da svi treba da izgledaju jednako. Zbog toga svi izgledaju kao lutke sa pozlaćenom kožom i bez izrazitih crta lica. Cilj svakog građanina koji želi da zadrži ljudski oblik jeste da dobije sto posto biop telo i postane pripadnik elite.

Članovi elite ne hodaju po tlu, već lebde u rotirajućim foteljama – solusima. Kada elita zaseda, onda se njihovi solusi poređaju po nebu u nekoliko stotina linija i sačine takozvani Nebeski forum. Oni su dobili večni život na poklon i jedini su koji smeju da se usprotive Lumenu. Uglavnom čine manje od jedan posto populacije i zajedno sa Lumenom kontrolišu tri preostale svetske korporacije: *Viziju*, *Biotiku* i *Vanplanetarna istraživanja – VPI*.

Vizija je korporacija zadužena za medijski prostor, *Biotika* za kontrolu rađanja, ishranu i nadogradnju ljudi, a *VPI* za rudarenje minerala izvan Zemlje i osvajanje drugih planeta. Naravno, Lumen je vlast-korporacija koja ima

primat nad ove tri korporacije i elitom. Može se reći da je svet postao jednostavniji i mnogo jasniji u pogledu toga ko ga kontroliše.

Gledam oko sebe. Narod i dalje pristiže u velikim grupama. Tu više nisu samo humanoidni oblici. Mnogi su platili da budu učitani u biotička tela životinja, tako da se sada u masi ljudi može spaziti i poneki džinovski pauk, zmija ili nekakvo izmišljeno stvorenje čije je telo kreirano specijalno po porudžbini. I sva ta bića idu napred, hodaju, kotrljaju se i ispuštaju različite zvukove.

Mnogo je pogleda uprtih u mene, ali jedan pogled posebno osećam. Sudija Dormin me posmatra, to zaista mogu da osetim, prati me svojim biop očima koje su me zasigurno zumirale. Još uvek nisam u dometu, pa ne može da mi se zakači za misli, mada i ne mora, već ih je pročitao kroz robote, na daljinu.

Međutim, pored Lumena, ja sve vreme imam osećaj da me neko sluša iznutra. Počelo je malo pre nego što sam uhapšen, samo što je signal znatno slabiji od onog kojeg koristi Lumen. Da nisu u međuvremenu razvili neku napredniju tehnologiju čiji se simptomi jedva osećaju? Ko će ga znati. Znam samo to da zasigurno blokiraju sve druge frekvencije čitača misli kako bi sprečili da moje misli i ideje „zatruju“ svet. Znaju da još uvek mislim svojom glavom, i to ih boli. Nije tajna da svet nikada nije voleo one koje misle, jer ko misli, taj mnogo pita, a ko mnogo pita, pred njim i planine drhte. Ali ne drhti Lumen samo zbog mene.

Čuo sam priču o tome kako je došlo do konflikta između Lumena i elite. Njihov odnos je već duže vreme zategnut, zbog toga što elita tvrdi kako Dormin od njih krije nova tehnološka dostignuća, i kako ih drži u mraku po

pitanju otkrića novih planeta. Takođe, članovi Lumena, a ponajviše sudija Dormin, plaše se prikrivenih špijuna elite koji bi mogli da izvuku neku zanimljivu priču o prošlosti, a veliki problem predstavlja i narod, jer ljudi pronalaze svakakve predmete iz prošlog sveta, što bi moglo da poljulja nova učenja. Čini mi se da je ovo još jedno prelazno doba.

Polako se približavam disku. Zastrašujuć je. Zaklonio je veliki komad neba, bacajući široku i hladnu senku na tlo. Sudija Dormin me posmatra. Sada već primećujem da se disk podigao kako bi narod gledao u sudiju kao u boga. Sudija Dormin, nažalost, i jeste bog novog sveta.

A narod i dalje pristizhe. Verovatno će se čitav svet okupiti da me prati, jer su čuvar-kocke, te nevidljive granice koje ograničavaju regije življenja, danas isključene, pa ljudi smeju slobodno da se kreću po preostalom svetu. Većina njih će prvi put kročiti nogom u područje prvog prstena, tamo gde živi elita i gde je centar Lumena. Jedno vreme sam žalio ljudski rod, misleći kako nismo imali šanse u borbi za slobodu kretanja, ali sada znam da to nije istina. Jedine granice u životu jesu one na koje smo sami pristali.

Ah, svečanost samo što je počela, a ja sam već umoran. Dok hodam, imam osećaj da su mi kosti peščani sатовi u kojima se pesak presipa, šušti, nakuplja se u poveće gromade, a zatim se ponovo drobi i nastavlja da me koči i usporava. Znam da se moj poslednji hod prenosi uživo i da im ovakva moja slika pogoduje. Širom preostalog sveta voditelji *Vizije* zasigurno komentarišu moj izgled, a naročito spori hod, reklamirajući nove modele bioplastičnih nogu. Moja pojava će sigurno obogatiti *Biotiku*, jer korporacije uvek zarađuju, čak i na smrti poslednjeg organskog čoveka.

Ali zašto ja uopšte razmišljam o ovome, zašto pričam sebi ovu priču kada ću danas svakako biti pogubljen? Možda bi bilo najbolje da naprosto umirim misli i da se prisetim svoje porodice. Da, baš tako, mogao bih da do poslednjeg trenutka mislim samo o njima... Ali... ponovo taj pozadinski osećaj. Šta mi se ovo dešava? Da li mi zaista sve vreme čitaju misli? Šta će im to kada će me svakako osuditi na smrt? Prokleti bili! Evo, slušajte me! Slušajte!

Stani malo... neko me posmatra iz gomile, ne gađa me i ne psuje, samo me prati sa distance i posmatra. Bioplastična stopala bele boje, poput snega, to je sve što vidim ispod dugačkog bordo ogrtača. I te jarkožute oči koje vire iza kapuljače, deluju kao da su jeftiniji biop model. To je sigurno još jedan bednik kome se nakon dužeg vremena nešto dogodilo u životu. Gledaj me! Gledaj! Izbečio sam oči, prkosim. Ali zbog čega je ovaj bednik sve vreme tako smiren? Gотовo da ne reaguje. Ah, ponovo taj bol u glavi. Da li pokušavaš nešto da mi kažeš? Biće da sam počeo da ludim, pa mu se obraćam mislima. Međutim, on je trepnuo jednim okom. Da, jeste, to je drevni način da se nekome da znak. To znaju samo zastareli ljudi poput mene koji su skupljali sećanja na stari svet. Ako čuješ moje misli, trepni levim okom, izletelo mi je onako, bez plana. I gle, osoba u bordo ogrtaču je upravo trepnula levim okom. Pa šta sad ovo znači? Ko si ti? Šta želiš od mene?, upitao sam pogledom i mislima. Kako si, dovraga, uspeo da zaobiđeš zaštitu za snimanje mojih misli? Gle, izgleda da sam uznemirio kradljivca misli, pa sada pažljivo gleda oko sebe, posmatra policiju i narod, a zatim vraća pogled k meni. U tom cimanju tela i glave kapuljača mu nakratko spada s lica i ja uspevam da vidim preplašenog momka, suvog i prljavog, sa dva bioplastična oka boje

peska i sićušnim zenicama jarkožute boje. Kosa mu je crna, oštra, još uvek prirodna, baš kao i koža, za čiju promenu zasigurno nije imao prilike da zaradi. Vidi se da je mekana i sklona raspadu, lepa i potrošna, baš kakva bi trebalo da bude.

Uh, buka se pojačava. Povici se smenjuju, ima tu različitih glasova, većinom elektronskih, mutiranih, isuviše glasnih. Oni koji imaju napredniji model glasnih žica menjaju boju i vrstu glasa, ili pak isprobavaju neki od kupljenih glasova sa *Vizije*.

Bol u glavi se naglo pojačao. Gađam nepoznatog momka ljutitim pogledom. Šta radiš to, ludače, hoćeš li da mi glava eksplodira? Deluje preplašeno, vidim kako ispod ogrtača nešto podešava, nešto mu se nalazi oko struka, nekakva naprava, samo što očigledno ne zna kako da njom rukuje, pa se zbunio i sada paniči. Polako, pomislih, umiri se, ako nastaviš tako, primetiće te. Ako ti pročitaju misli, teško da ćeš sakriti ovu komunikaciju sa mnom. Čini mi se da te niko nije trenirao za to. Ne znam da li si naprosto lud ili te neko šalje, ali nemoj da nastradaš uzalud zbog nekog koga već sutra neće biti, nije vredno.

Ah! Ponovo taj bol. Suzdržavam se da ne vrisnem na sav glas! Ubijaš me, kontroliši tu napravu momče! VRE... DNO... JE... VREDNO JE... VRED... NO... JE! Isprekidani glas odzvanja u mojoj glavi. Nemoguće! Kako to da čujem tvoje misli? Kako si se ubacio? Pa to može samo Lumen! Kakva je to naprava?! PRI... ČAJ... PRI... ČU! Ah! O čemu da pričam? Ubijaš me! Dovraga, primiri se, izgleda da policija registruje pojačan signal. Zbog toga su se uskomešali. Sad gledaju u mene. Nakačiće mi se na misli. Dobro, polako, ja sam treniran za ovo, ne brini... Ah! PRI... ČAJ PRIČU O...

STAROM SVETU! PRIČAJ MI KAKO SMO DOŠLI DOVDE, zagrmelo mi je u glavi. Kolona zastaje i roboti prilaze narodu, skeniraju srca i vrše pretres. Zastani, ne kreći se!

Veliki crni disk sa sudijom i njegovom svitom počinje da se približava. Sudija mrda glavom, što znači da kroz oči robota zagleda svačije lice, onako detaljno, želeći da ispita o čemu se radi. Sada se svakome mere otkucaji biop srca kako bi se utvrdilo da li je neko dodatno uznemiren. Komandir policije istupa napred, podiže glavu ka disku i klanja se sudiji. Gleda u njega nepomično, što znači da mu nešto priča mislima. Komandir se ponovo klanja i povorka nastavlja dalje. Dobro je, to znači da nisu primetili nikakvu opasnost. Nepoznatom momku, srećom, niko nije prišao.

Bio si nesmotren, grdim ga mislima. Očigledno je signal tvojih misli previše jak, nemoj ih slati, pusti mene da pričam, a ti trepni okom kao znak, jednom za *da*, dva puta za *ne*. Trepnuo si jedanput, dobro je, razumeš me. Neću te gledati, samo ću ti uputiti kratak pogled kada treba da vidim odgovor. Trepnuo si jedanput. Ako sam dobro čuo tvoje misli, želiš da ti pričam o starom svetu, da saznaš kako smo stigli dovde. Ali zbog čega bi to želeo kad starog sveta više nema? Znaš li da se ovakve želje kažnjavaju smrću? Jedan treptaj, dakle svestan si toga, ali i dalje želiš da ti pričam o starom svetu? Jedan treptaj, to je zaista čudno. Hm, da te ne šalje neki preživeli ostatak otpora ili Dece Ararata za koji ja nisam čuo? Gledaš me zbunjeno. Ti verovatno nisi ni čuo za Pokret otpora, a kamoli za Decu Ararata, što ima smisla. Da li si sam u ovome? Dva treptaja, sad već ima smisla i bu-diš neku nadu u meni. Obraduj me, hajde, da li će se pojaviti neki novi pokret pobunjenika? Dva treptaja, ah, dovraga. Pa, dobro, momče, makar sam na trenutak izmaštao kako

zajedno rušimo ovaj užasavajući svet. Ponadao sam se da će me neko spasti.

Nešto se dešava. Šta je sada ovo!?! Prilaze mi roboti sa obe strane, hvataju me za nadlaktice i počinju da me nose. Pobogu, toliko su snažni da lebdim pola metra iznad zemlje.

Buka se pojačava. Probijamo se kroz masu, ljudi se sklanjaju, uglavnom uz dobacivanje kako zaslužujem da umrem. U redu, razumeo sam, ali zar će tako brzo doći kraj?

„Stiskate me prejako!“, vičem, ali me roboti ignorišu, zbog toga i jesu roboti.

Čekaj malo, kakva je ono bina u daljini? Zar će tako brzo da me pogube?

Poslednja linija naroda se razišla. Šta li je ovo što se ukazalo ispred mene? Mala bina, a na njoj nešto poput operacione sale na otvorenom. Vidi samo sve te naprave. Šta li će da mi rade? Nije me strah smrti ali ovo... Šta je ovo? Gde li si ti, momče? Tražim te pogledom, ali nema te nigde. Ah, dobro je, eno te u daljini, ako želiš da mi pomogneš, pomoz mi sada, pomoz mi. Jedan treptaj, dva treptaja. I da, i ne? Da li si ti lud!?

Nešto se dešava. Pravo sa diska, iz sudijine Prve svite, izdvaja se jedan oblik, uzleće u sedećem položaju, na svom raskošnom solusu, i spušta se na malu binu ispred mene. Ustaje i podiže ruke ka nebu. Narod kliče.

To je moderator Lumena, zadužen za važne događaje. Zaboravio sam mu ime, ali koliko se sećam, on taj posao obavlja oko sto godina. Nekada je bio televizijski voditelj i među prvima je pristao da se sto posto konvertuje u bioplastiku. Zbog žala za sinom koji je stradao nesrećnim

slučajem tokom Drugog rata za dušu, odabrao je da biop telo nosi lik njegovog sina, tako da izgleda kao džin od skoro tri metra sa licem nasmejanog dečaka. Odabrao je i kožu zlatne boje koja je toliko glatka da odbija svetlost oko sebe, kao znak pokornosti Lumenu.

„Narode“, obraća se moderator, prodornim sintetičkim glasom, „možda niste pametni, ali izgledate lepo i neprirodno! I možete da živite večno!“

Masa uzvikuje, hvale njega, hvale Lumen.

„Lumen voli sve vas koji ste sada ovde, kao i sve vas koji pratite prenos putem *Vizije*. A samo da znate, čitav svet prati ovaj događaj!“, moderator zastaje, pušta narod da divlja od sreće, a zatim nastavlja. „Pre nego što ova nakaza starog sveta izađe pred sudiju Dormina, želimo da mu pokažemo nešto čega se plaši. Želimo da vidi da nema ničeg lošeg u tome da se postane čovek budućnosti. To je jedino ispravno, jer samo tako možete biti beskrajno lepi i ograničeno pametni. A ova nakaza koju smo danas uhvatili to ne razume. On misli da samo priroda zna kako se upravlja prirodom. Ali Lumen zna više od prirode, Lumen je bolji od prirode!“

Ponekad mi se čini da članovi Lumena zaista veruju u sve što govore. Dođe mi da zapušim uši, svoje divne, prirodne uši.

„Prirodna nakazo“, obraća mi se moderator, „da li si nekada prisustvovao drugom rođenju?“

O, ne! Da li to oni žele da me prisilno konvertuju?! Ako je ovo moja kazna, možda je bolje da podignem neki oštar predmet sa zemlje i prerežem sebi vrat. Uh, toliko su me gađali, video sam da su neki predmeti pali na binu, sigurno postoji neki kojim mogu da se ubijem.

„Nisam prisustvovao“, odgovaram, dok pogledom tražim oštar predmet na tlu, „imao sam priliku, ali nisam želio da to gledam.“

Dečačko lice moderatora se beči i on pada u trans.

„Da li ste čuli ovo narode?! To je razmišljanje zbog kojeg je novi svet stigao mnogo kasnije nego što je trebalo! Zbog takvih kao što je ova zastarela nakaza!“

Narod ponovo uzvikuje i navija za Lumen, ali pošto je većina glasova sintetička, to zvuči kao da je u toku boj nekih vanzemaljskih robota.

Ma, neka ih, neka viču, ja moram da se ubijem kako znam i umem. Parče metala na zemlji, desetak koraka od mene, ali kako da stignem do tamo. Čekaj malo, moderator upravo poziva jednog momka da mu se pridruži na bini. Ko li je to? Možda ja ipak nisam glavni akter trenutne predstave.

„Lepi narode, srećni narode! Ovo je stanovnik čiji pun registarski broj glasi LU-23[22]-3-030-588. On je napunio dvadeset pet godina, što znači da je vreme za njegovo drugo rođenje! Začet je u jednoj od najsavremenijih kapsula Lumena i rođen je sa određenim poboljšanjima vida i sluha, a mišići su mu prilagođeni poslu za koji je predodređen. Ali to nije dovoljno! Od ovoga dana, počinje njegov novi život jer on će dobiti priliku da postane večan! Da li vam je neko nekada ponudio večnost, a da to nije bio Lumen?“

„Niko! Niko!“, narod se oduševljava.

„LU-22“, nastavlja moderator, koristeći skraćenu verziju registarskog broja, „da li si upoznat sa pravilima drugog rođenja?“

„Jesam i radujem se konverziji!“, odgovara s osmehom.

„Bravo! Ovo je razmišljanje čoveka budućnosti! A pošto ovaj program prati i omladina, hajde da putem *Vizije*

pogledamo reklamni spot drugog rođenja, jer dobre stvari uvek treba ponavljati! Zbog toga što je namenjen pretežno deci i omladini, prilagođen je za čip prve generacije do hiljadu reči, tako da će ga svi razumeti. Pogledajmo!“

Drugo rođenje (oficijelni reklamni spot)

Draga deco i omladino, pripadnici savršene civilizacije!

Za one koji nisu čuli za mene, ja sam zvanični moderator Lumena. Iako su vaši nasumično odabrani staratelji dužni da vam ispričaju pravila po kojima se živi u našem novom, boljem svetu, ja ću vam to ponoviti za slučaj da nešto niste razumeli. Takođe, sve ovo možete pročitati i u *Uputstvu za savršen život*, koje vam je učitano u glavu po rođenju.

Nekada davno svetom je vladao kaos. Ljudi su se rađali na prirodan način i bili su prirodni. Priroda je sve upropastila. Ljudi su imali slobodnu volju koja je uništavala svet. Vladali su mržnja, bes i ratovi. Videvši da takav svet vodi isključivo u propast, začetnici Lumena su odlučili da ujedine svet, da ga učine boljim.

Shvatili su nisu važni pamet i razmišljanje, već lepota i poslušnost. Zbog toga su nas prvo sve učinili lepim po rođenju, svi smo dobili bolje gene, a većina nas je po rođenju predodređena za različite zadatke. I dugo vremena se verovalo da je to konačni napredak čovečanstva. Međutim, to nije rešilo faktor poslušnosti. Slobodna volja je i dalje

postojala, a pojedinci nisu želeli da zakorače u novo doba. Deo naroda se konstantno opirao vlastima.

Takođe, koliko god smo se poboljšavali po rođenju, ostali smo smrtni. I bogati su umirali, i pripadnici vlasti su umirali, što je nedopustivo! Zamislite vlast koja ne traje večno? Zar ne biste voleli da je Lumen uvek tu za vas? Imajući baš ovu ideju na umu, jedan čovek je odlučio da promeni čovečanstvo. Naravno, reč je o sudiji Dorminu!

Kako bi svima nama bilo bolje, sudija Dormin je predložio model novog čoveka, tako što će se, na osnovu tada već postojećih izmena gena, čovek unaprediti da prestane da bude prirodan. On je shvatio da su naša tela potrošna i da ljudi umiru zbog umiranja tela, a da ono što čini jednu osobu jesu njena sećanja i iskustva. Ako čoveku oduzmete sećanja, on postaje prazno telo koje jede i spava, jer gubi sva stečena iskustva i za njih vezane emocije. Zbog toga je rešenje sudije Dormina idealno rešenje!

Po rođenju, u vašu glavu se ugrađuje čip veličine zrnca peska, poznatiji kao organ zdravlja, koji snima čitav vaš život i samo Lumen ima pristup čipu radi vaše sigurnosti. Kada dostignete po nama idealan fizički razvoj tela, što je u vašoj dvadeset petoj godini života, nastupa svima omiljeno drugo rođenje.

Naime, već po prvom rođenju, kad vas modifikujemo još pri začecu, imate oko dvadeset posto bioplastike u sebi, ali kako biste postali sto posto

bioplastični i samim tim večni, potrebno da je se vaše telo u potpunosti zameni. A taj proces počinje od srca. Kako bi se vaše unapređenje nastavilo, potrebno je prvo zameniti staro, zastarelo srce novim bioplastičnim srcem poznatijim i kao biop srce. Ugradnja biop srca naziva se drugo rođenje.

Samo biop srce može da prihvati sve ostale nadogradnje tela. Biop srce je večno i radiće onoliko godina koliko ste zaslužili. Odmah po drugom rođenju, vi dobijate čak pet godina života od Lumena, i to gratis. To je vreme za koje je potrebno da se dokažete zajednici kako bi dobili dodatne godine života. Naravno, ukoliko vas je usvojio imućan staratelj, možete priuštiti sebi i određene životne pakete. Ali ni to nije sve! Ko živi po pravilima Lumena deset godina zaredom, dobija čak jedan posto popusta na novo telo po izboru!

Za slučaj da vam nije jasno šta je to napisano sitnim slovima u *Uputstvu za savršen život*, sada ću vam objasniti – ukoliko napunite četrdeset godina, a ne sakupite dovoljan broj tokena ili paketa-godina za kompletnu zamenu tela, vaše biop srce će prestati da radi, jer kome još trebaju starci u savršenoj civilizaciji?

Zapamtite, ovakav svet smo skrojili zbog vas. Zbog toga služite Lumenu i nikada ne dovodite u pitanje ono što kažemo ili radimo. Samo tako će ova naša civilizacija trajati večno!

Srećni, ujedinjeni i večni! Savršena civilizacija!

Pogledaj ih samo, ne prestaju da aplaudiraju. Nekada davno ljudi su verovali u postojanje pakla, a mi sada živimo u njemu. Ne, zapravo, mi uživamo u njemu! U svojim posljednjim godinama Pokret otpora je izračunao da svaki čovek u proseku pogleda ovaj spot, ili barem načuje neki njegov deo, čak šest puta dnevno. Nije ni čudo što kliču i navijaju za Lumen. Nije ni čudo što uživaju da gore u paklu.

„Narode!“, moderator prekida aplauz i prilazi LU-22. „Vreme je da se ovaj mladić ponovo rodi! Zbog toga što je ovaj dan poseban, drugo rođenje će biti izvedeno javno kako bismo pokazali ovoj nakazi iz starog sveta da to nije ništa strašno. LU-22 da li se plašiš drugog rođenja?“

„Ne plašim se, ja verujem Lumenu!“

Moderator podiže pogled ka disku čekajući odobrenje. Sudija Dormin prilazi ivici diska, podiže ruku ka nebu i pali *baklju svetlosti i slobode*, koja služi za najavu lepih dešavanja. Time je dat znak da proces može da počne.

LU-22 polažu na sto, a zatim se svi udaljavaju. Oko njega se pojavljuje zaštitna opna, poput mehura, i čuje se obaveštenje da je okruženje sterilisano. LU-22 pogledom traži dronove koji ga snimaju i nekoliko puta maše uz širok osmeh na licu. Na binu se spuštaju pojedinci iz elite i pozivaju ljude da pevaju i tapšu zajedno sa njima. Upravo se emituje jedina dozvoljena pesma na svetu, a napisao ju je lično sudija Dormin.

Oh-oh-aha

Oh-oh-aha-aha

Biop srce, pravo srce,

*Lumen ti večan život daruje,
 Biop srce, pravo srce,
 Lumen starce ne priznaje.
 Samo mladi ljudi, biop ljudi,
 zaslužuju da žive srećno,
 Biop srce, pravo srce,
 budi poslušan i živećeš večno!
 Oh-oh-aha
 Oh-oh-aha-aha*

Može se reći da je ovo jedna od najužasnijih pesma ikada napisanih. Ali svi su morali da je slušaju i trpe. I tako decenijama.

I dok se pesma vrti ukруг, iznad glave LU-22 se pojavljuje robotska ruka, izbacuje iz sebe tanku iglu i ubada ga u vrat. Telo mu se trznulo i istog trena je upao u kliničku smrt. Odmah potom četiri robotske ruke, koje kao da su se probudile iz dubokog sna, izlaze iz kreveta, nadvijaju se nad njegovim telom i počinju da rade. Dok prva seče kožu, druga cevčicama vrši razmenu krvi, usisava onu koja izlazi iz njega i ubrizgava novu. Treća preseca grudnu kost i pronalazi put do srca, istog trena odvaja srce od njegovih prirodnih spona, izvlači ga napolje i dodaje prvoj ruci koja drži providnu kapsulu. Dok dve ruke preciznim pokretima pakuju organsko srce u kapsulu, četvrta ruka polaže maleno biop srce bele boje u njegove grudi. Kako ga je krv dodirnula, tako je unapred projektovano srce prepoznalo DNK i krvnu grupu, i sav organski materijal se sada lepi za njega. Biop srce u trenutku omekšava i potpuno se stapa sa ostalim organima. Osim što je manje od pravog, organskog srca, ono se razlikuje po još jednoj karakteristici – ne kuca.

Nakon ovog čina, prva ruka se vraća na posao, samo što ovoga puta tankim zelenim zrakom spaja kosti, meso i kožu. Brzo završava i sada telo LU-22 izgleda netaknuto, kao da nikada nije ni imao operaciju na grudima. Iznad njegove glave se pojavljuje ona ista ruka za anesteziju, noseći nekakvu neuronsku kapu, koju mu postavlja na glavu. Odjekuje zvuk dubokog prostornog impulsa i mnoštvo sitnih struja počinju da mile po njegovoj glavi. Istog trenu robotske ruke se pakuju u krevet, zaštitna opna se gasi i iz kreveta izlazi gust plavi dim koji se u trenu raspršuje na sve strane, prekrivajući i telo LU-22. Za to vreme na *Viziji* se prikazuje konektovanje njegovog biop srca i čipa u glavi. Kada se konekcija u potpunosti ostvarila, glas obaveštava da je proces uspešno završen. Sve vreme, narod pilji u ovaj prizor kao da zaista nešto očekuje ili oseća. Sliku biop srca i čipa zamenjuje slika brojčanika sa dve decimale. Moderator se vraća na binu i pokazuje ka ekranu *Vizije*, gde se LU-22 ukucavaju gratis godine života: 1, 2, 3, 4, 5 i 6. Videvši broj 6, moderator se zbunio, pa doziva tehničara i dobacuje: „Jedna godina života je višak, vrati na pet!“

Dim se razilazi i svet ponovo vidi LU-22 kako sedi na krevetu, otvorenih očiju, sa onim istim osmehom na licu.

„Narode!“, uzvikuje moderator. „Pozdravite LU-22! On je sada jedan od nas!“

Usledio je gromoglasan aplauz uz povike stotine hiljada ljudi i isto toliko različitih sintetičkih glasova. LU-22 ustaje sa kreveta i pridružuje se ostalima na bini. Elitisti ga tapšu po ramenima i hrabre za dalji napredak u društvu.

„LU-22, kakav je osećaj?“, pita moderator.

„Nema nikakve razlike. Još uvek sam onaj stari“, odgovara ovaj pipajući se po grudima, zatim po nadlanici i

zastaje nakratko, a zatim postaje vidno zabrinut. „Nemam više puls, moj puls...“

„Kao što već znaš, taj sindrom se zove lažni žal za pulsom, ali brzo prođe, ne brini“, smeška se moderator.

„Nisam znao da će biti ovako...“

„To je sasvim normalno“, moderator nastavlja da ga teši, „da li znaš zbog čega se zove lažni žal za pulsom? Hajde, učio si o tome!“

„Zbog toga što ne primećujemo svoj puls sve dok ga ne izgubimo.“

„Bravo LU-22! Nemoj da te osećaj lažnog žala za pulsom prevari. Sa prvim napadom moraš da se izboriš samostalno, a posle ćeš dobiti pomoć.“

„Ne znam, ja...“

„Budi srećan, život je lep! Znaš li šta je sada na redu?“

„Znam“, odgovora tiho, još uvek pipajući nadlanicu leve ruke.

Moderator mu pruža kapsulu u kojoj se nalazi njegovo prirodno organsko srce.

„Vreme je da završiš sa svojim starim srcem, kao što smo to svi mi uradili. Pritisni crveno dugme!“

Moderator daje znak narodu da počne sa bodrenjem. LU-22 uzima kapsulu u ruke i zagleda je. U njegovim očima se vidi oklevanje. Zasiurno mu nije jasno zbog čega oseća bilo šta prema svom srcu kada je celoga života učen da je ono zastarelo i jadno. Da su mu pre ovog trenutka pokazali srce, verovatno bi povratio od silne krvi, vena i cevčica koje se prepliću, ali sada mu to nije bio problem. Da je mogao, čini mi se, danima bi gledao u to divno ljudsko srce. Svoje srce.

„Pritisni crveno dugme“, ponavlja Moderator.

„Ja...? Zar... moram?“, zbunio se ovaj.

Narod je utihnuo. Moderator podiže glavu ka lebdećem disku i njegovo lice dečaka je sada preplašeno. Sudija Dormin uzleće u svom solusu, zajedno sa kozama koje drži u rukama kao da su mačke. Ljudi novog sveta znaju da ova figura retko kada napušta disk i da, u trenutku kada to učini, svet postaje strašno i mračno mesto.

Solus se spustio i kako su njegova stopala dodirnula binu, tako su svi pali na kolena, osim LU-22, koji i dalje drži svoje srce u rukama, i mene koji ću svakako biti pogubljen.

Krv otetog srca prska po zidovima kapsule. LU-22 drhti. Noge su mu napola savijene, ali je ukočen i ne može da klekne. Sudija Dormin, koji je tri puta viši od njega, prilazi sporim ali krutim i snažnim korakom. On zna da je bog novog sveta, da nigde ne žuri i da su svi ostali samo podanici koje može da smrska jednom rukom. Kako hoda, tako i gleda. U njegovom pogledu se vidi crna rupa koja bi želela da usisa i proguta čitav svet, makar i ona sama nestala zajedno sa njim. Sudija Dormin je, zapravo, skoro tri veka duboko nesrećan, a ja sam poslednja osoba koja zna nešto o tome.

On sada prilazi LU-22, koji se doslovno trese, hvata ga svojom velikom šakom za glavu i pritiska je nadole. Ovaj cvili i plače dok mu se noge pod pritiskom savijaju. Vide se teške muke na njegovom licu. On se i sam trudi da klekne, ali ne može od grča, a pritisak je toliko jak da mu se ocrtavaju vene na listovima, koji su se zategli i naduli. Vrat i vilica su mu ukočeni, samo se čuje produženi jauk negde iz grla. Oči mu pate, suze mu se razlivaju po licu i grudima. Naposletku kolena mu popuštaju i snažno udaraju o pod bine. Tada počinje da se zanosi unapred kao da će pasti, ali

ga sudija pridržava samo jednim prstom ruke da mu pokaže koliko je mali i nevažan. LU-22 i dalje jeca. Gleda oko sebe. Trudi se da se pribere. Najзад, on podiže glavu visoko, gleda u sudiju i kroz suze izgovara:

„Srećni.... ujedinjeni i večni. Savršena... civilizacija.“

Po pravilu, svako mora da uzvрати istim rečima, ali ne i sudija Dormin. Umesto odgovora, sudija mislima doziva moderatora i postavlja ga ispred sebe. Poznata stvar, preuzeće kontrolu nad njim i počće da priča kroz njega. To je samo jedan vid njegovog sadizma. Zna da će moderator trpeti teške bolove, ali on želi da ovaj pati, za kaznu što ceremonija nije završena po planu. Sudija počinje nervozno da šeta, a moderatorovo lice zlatnog dečaka otvara usta i stoji u grču kao da će svakog trenutka nešto reći. To znači da sudija razmišlja kako da počne jedan od svojih retkih, ali uglavnom sličnih govora. Najзад, dok sudija šeta levo-desno, moderator pravi svoju prvu grimasu.

„Postoje tri istinske lepote novog sveta!“, glas odjekuje, para mi uši, „Pokora! Poslušnost! Poniznost!“

Ljudi ponizno kleče, ali ne samo oni oko mene već i oni koji se vide na ekranu *Vizije*. Čitav svet je na kolenima.

Kratak pogled ka mom nepoznatom pratiocu iz mase, glavu dole, ne gledaj u sudiju!

Svet ćuti, a sudija nastavlja:

„Pokora, zbog toga što ste još uvek grešni i radate se po principima prirode. Poslušnost, jer samo tako dobijate spasenje od Lumena. Poniznost, jer niko nije iznad Lumena!“

Dormin pravi pauzu, prilazi moderatoru i zagleda ga. Posmatra kako njegovo telo tresu grčevi i unutrašnji napon. Usta su mu i dalje otvorena, ali se nasumično cimaju i neprirodno razvlače. Dormin se sklanja u stranu kako bi narod ponovo video moderatorovo lice. Govor se nastavlja:

„Koliko vekova treba da prođe da se urazumite?! Koliko vam je potrebno?! Vi ne možete sami! Sami ste ništa! Potreban vam je vodič, a taj vodič je Lumen. LU-22 je danas pokušao da iskaže svoju slobodnu volju. Nema slobodne volje! Slobodna volja vodi u tamu! Zbog čega je to tako? Zbog toga što ste rođeni da sledite, a ne da sami birate put. Poznato je – kada sami biraju put, ljudi se izgube! Izgube se u tami. Izgube se u načelima prirode i prirodnim porivima. Da nema Lumena, živeli biste po načelima prirode, živeli biste u porivima prirode. Zauzvrat, ona bi od vas napravila lešinu! Uvukla bi vas pod zemlju i postali biste prah! Vi ne možete sami! Sami ste ništa! Potreban vam je vodič, a taj vodič je Lumen. I samo zahvaljujući Lumenu mi smo srećni, ujedinjeni i večni. Savršena civilizacija!“

„Srećni, ujedinjeni i večni! Savršena civilizacija!“, narod ponavlja uglas.

Ovo neće izaći na dobro. Kada bih samo mogao da pomognem LU-22. Kada bi bilo ko mogao da mu pomogne. Ipak, u meni još uvek postoji nada da će se pripadnici Pokreta otpora pojaviti odnekud, da će izbiti pobuna i da ću, pred kraj svog života, doživeti krah novog sveta.

Sudija prilazi LU-22, povija se napred i pritiska crveno dugme na kapsuli. Odjekuje nekakav suv i prodoran zvuk i srce se pretvara u crvenu kašu. LU-22 sve vreme gleda kroz staklo i vidno žali za svojim srcem, ali i danom kada se, najverovatnije dobrovoljno, prijavio za ceremoniju.

U tom trenutku sa diska doleće i servus, sudijin lični asistent i pratilac u svim prilikama. Od cele Prve svite, samo servus ima dozvolu da se obrati sudiji. Biti servus je velika čast. On izgleda gotovo identično kao sudija Dormin, samo što je za metar niži i zavijen je u crni ogrtač koji mu prekri-va čitavo telo.

Servus pokazuje sudiji hologramska očitavanja funkcija LU-22. A on je i dalje na kolenima i čini se da mu nije važno šta će se dalje dogoditi. On i dalje gleda u svoje istopljeno srce.

Nedaleko od bine nalazi se i njegov staratelj koji ne preduzima ništa, već samo posmatra. I on je na kolenima, poslušan je. On ne oseća gotovo ništa prema LU-22. Nije ga želeo, voleo, niti ljubio pred spavanje. LU-22 je za njega samo nešto što je trebalo usmeriti da raste po pravilima. Međutim, nije uspeo u tome. Zbog toga će on biti kažnjen sa tri godine života manje, takva su pravila.

Hologramska očitavanja očigledno nisu bila zadovoljavajuća. Bila je to jedna od najgorih noćnih mora sudije Dormina. Uspeo je da ukroti neposlušnost i da je gotovo u potpunosti iskoreni, ali nikako nije mogao da ukroti ljudske emocije, koje bi povremeno izbijale na površnu čak i pored čipa u glavi i biop srca. Koliko god da je Lumen pokušavao da eksperimentiše sa ljudskim mozgom, „greške“ bi se javljale s vremena na vreme i pojedinci bi naprasno osećali emocije ili imali ideje i misli o nečemu što je bilo zabranjeno. Čak su i oni sa prerađenim mozgom povremeno zastranjivali, kako je to Dormin voleo da predstavi.

Na bini vlada duga i zamarajuća tišina. Čini se da Dormin detaljno očitava sve funkcije. Zatvara hologramska očitavanja i brzim korakom prilazi LU-22. Na *Viziji*, u gornjem levom uglu gde su prikazane njegove godine života, dolazi do promene. LU-22 zbunjeno gleda kako cifra od pet gratis godina počinje polako da se smanjuje, a onda, što se retko viđa, poslednja godina prelazi u dane, zatim u sate, čiji broj takođe počinje da se smanjuje, samo ovoga puta znatno brže. LU-22 počinje da kuka i moli, da ljubi sudiji

njegovo boso bioplastično stopalo koje štrči ispod ogrtača, ali se ovaj ne obazire, već gleda u ekran uživajući u prizoru. I narod gleda u ekran. I svi ćute, niko glasa da pusti. Na kraju cifra dolazi do petog minuta i sudija tu zaustavlja brojčani. Poput lutke koju neko drži za glavu i vrti, moderator se okreće prema LU-22, vilica mu se ponovo koči i on otvara malena usta tužnog dečaka:

„Imao si pet godina, sada imaš pet minuta. Neka traju dugo i neka te dobro služe.“

Sudija se otkacio od moderatora, prišao svom solusu, pokupio koze, zabacio se unazad u sedeći položaj i poleteo ka disku. Servus je krenuo za njim.

Osećam muku u stomaku. Osećam bol i želju da razbijem čitav svet.

Narod se uspravio i sada svi gledaju u LU-22 koji se s mukom pridigao. On hoda pravo, zatim se vraća, gleda odbrojavanje, zastaje i plače, pa se ponovo kreće po bini ne znajući šta da radi i kuda da krene. Sada je ugledao svog staratelja i pošao je k njemu, ali se ovaj istog trena okrenuo i nestao u masi.

LU-22 sada silazi sa bine, pokušava da dozove ljude u pomoć, moli i preklinje, mada i sam zna da niko ne može da mu pomogne. Suznih očiju i napetih mišića, on se nada da će se dogoditi nekakvo čudo koje će čitavu situaciju preokrenuti, i sada to čudo traži pogledom na sve četiri strane sveta, dok se ljudi oko njega izmiču i ništa ne govore. Najednom on počinje da gleda k meni, zatrčava se, prilazi mi, pada na kolena i obraća mi se rečima:

„Pomozi, molim te, pomozi!“

„Kako... Kako ja da ti pomognem?“, odgovaram.

„Molim te, molim te, učini nešto!“

„Ja... Ja sam nemoćan.“

„Moje srce, moje srce, prestaće da radi, ja neću ovo srce! Neću!“, ponavlja mahnito. „Vratite mi moje pravo srce! Vratite ga!“, drži me za članke na nogama i jeca.

Ne znam šta da radim pa se saginjem i mazim ga po kosi. Odavno sam shvatio da pakao nije neki paralelni svet u koji odlaze grešnici. On je upozorenje da svet u kojem živimo može postati užasno mesto. Pakao je opcija.

LU-22 naglo uspravlja glavu i jeca:

„Oprosti mi, oprosti...“

„Nemam šta da ti oprostim“, šapućem.

„Oprosti mi što sam ti se smejao, smejao sam ti se...“

„Nisi ti kriv...“

„Još koliko?“

Gledam na ekran *Vizije*. Ne znam zbog čega, ali izgovaram:

„To niko ne zna. Možda još čitava večnost.“

Telo mu se na trenutak cimnulo, a oči zamrzle zajedno sa osmehom, koji se pojavio pred sam kraj.

Pridržao sam mu glavu gledajući ka disku. Sudija Dormin me posmatra. Uživa u patnji kroz koju prolazim ovoga dana, svog poslednjeg dana.

Roboti prilaze, hvataju LU-22 za ruke i noge i odnose ga kao da je predmet, a ne ljudsko biće. Masa se ne pome-
ra. Niko se ne raduje. Ljudi pilje u mene zbunjeno, što nije dobro za Lumen. Pojedinci počinju da se maze po kosi i da ponavljaju moje pokrete. Nazirem servusa kako sudiji pokazuje parametre. Sigurno su registrovali masovnu pojavu empatije, doduše veoma slabu, ali ipak prisutnu. Rešiće oni to brzo. Ne brinem se ja.

„Narode“, obraća se moderator, još uvek vidno pometen malopredšašnjim zbivanjima. „Žao nam je zbog ovakvog

prizora. Zaista nam je žao. Vi znate da Lumen ne zna ni za šta drugo osim za ljubav. Ljubav prema vama. Zbog toga, i samo zbog toga...“, zastaje da primi sve informacije od servusa, pa nastavlja: „Lumen ima važno saopštenje o novom poslu. A vi dobro znate šta to znači!“

Na ove reči masa se uzburkala i kao da su svi u trenu zaboravili malopredjašnje događaje. Pogledi su sada uprti u moderatora jer novi posao znači produženje života ili novu biop nadogradnju.

„Obaveštenje o poslu: Lumen objavljuje konkurs za rad na asteroidu 2880 LU, koji će tokom narednog meseca proći pored Zemlje. Trenutno nemamo kontakt sa stanicom za *Vanplanetarna istraživanja* zbog kvara, ali znamo da će 2880 LU sigurno biti u prolazu. Kao što znate, da bi Lumen nastavio sa očuvanjem mira i daljim razvojem tehnologije, potrebne su mu određene rude i minerali. Posao zahteva pet godina teškog rada u rudnicima na asteroidu, a obavlja se dok je 2880 LU u pokretu. Zauzvrat, dobijate paket *život 2* koji se sastoji od: pet godina života, biop noge i prošlogodišnjeg modela kose koja se ne savija na vetru. Kose ima u ograničenim količinama. Onaj kome je trenutno ostalo manje od pet godina života ne može da se prijavi jer ne može da radi. Tokom boravka na asteroidu obezbeđena je zabava u vidu slušanja pesme *Biop srce – pravo srce*, kao i projekcija spota *Sudija nas voli, za nas život daje*. Prijave važe za čuvar-kocke trećeg prstena. Broj potrebnih radnika je četrdeset hiljada, ali zbog toga što već imamo trinaest hiljada robota-radnika, preostalo je dvadeset sedam hiljada ljudskih pozicija. Prijave počinju ovog trenutka!“

Narod počinje da se komeša i talasa kao nekakvo raste-gljivo plastično more. I dok se to dešava, ja u daljini vidim

kako nesrećnog LU-22 utovaruju na letelicu. Za koji minut će nestati zauvek, do te mere će nestati da će biti obri- san svaki trag o njemu. Neće imati čak ni sahranu. Ljudi se odavno ne sahranjuju jer nisu dovoljno povezani da bi patili jedni za drugima. Ne postoje groblja, već otpadi. Na njima rade isključivo roboti, koji odvajaju organske delove tela od bioplastičnih i onih baš zastarelih, mehaničkih. Tu dolazi teška sirotinja da moli za novo oko, ruku ili bilo šta što može da se iskoristi. Ali, zbog toga što roboti ne ispu- njavaju molbe, sirotinja je primorana da krađe tuđe delo- ve tela. Zbog toga se u trećem prstenu čuvar-kocaka često mogu videti različita stvorenja, mnoga od njih ne bih znao ni da opišem.

A gde li si ti? Pogledom tražim svog zagonetnog prati- oca iz mase. Bordo ogrtač, dve žute tačke sijaju iz senke ka- puljače, vidim ga. Čuješ li me? Jedan treptaj. A ti ćeš možda i da sačuvaš snimak mojih misli, ako ti je to uopšte plan, pa će priča o hrabrom LU-22 poživeti i malo duže. Jedan treptaj, dobro je.

Povorka kreće dalje, ko zna šta me čeka u nastavku moje poslednje avanture.